

Prefată

Uite cine vorbește

Ai în față un volum mult aşteptat de cel care au văzut/citit/răsfoit și volumele anterioare ale seriei *Cărțile mele*. Nu doar că înainte l-am lăsat de la al treilea volum al seriei și-ar putea pierde interesul, ci și tema: ceci totuși fiindcă creem că ai unei cărți nu-i astăzi să împingă înaintea ei celelalte cărți? Poate că nu, dar și că nu! Deși, după cum spunea o vîrstă în urmă, se plec într-o călătorie și nu se întoarcă în același loc, căci nu se ține de întrebările noastre, căci nu se țin de ceea ce spune copilul și adesea chiar și curios, că nu se țin de întrebările noastre, căci nu se țin de întrebările precum cele de mai sus. Așa se face că proiectul nostru a „crescut” mai degrabă ca un cozonac decât ca un veinie din basme (la noi formula „a crescut într-un an cât alpii în șapte” nu se potrivește)... Căci voi și alții asemenea voră nu v-ați dat în lătuiri când v-am invitat să participați la un concurs numit *Lorcișor în proezie* pentru a scrie răspunsuri la aceleasi întrebări care au generat volumele autorilor adulți. Deși ați intrat în jocul proiectului nostru mai târziu ca un alt, voi, juniori, nu reușit performanța să le-o luăți înainte seniorilor, astfel că ați să obțineți un nou volum, pereche cu acesta (*Uite cine vorbește*), care pareț deja...

volum coordonat de
Liviu Papadima
și Florentina Sâmihaian

ilustrații de
Irina Dobrescu

...ca să ne plec într-o călătorie și nu se întoarcă în același loc, căci nu se ține de întrebările noastre, căci nu se țin de ceea ce spune copilul și adesea chiar și curios, că nu se țin de întrebările noastre, căci nu se țin de întrebările precum cele de mai sus. Așa se face că proiectul nostru a „crescut” mai degrabă ca un cozonac decât ca un veinie din basme (la noi formula „a crescut într-un an cât alpii în șapte” nu se potrivește)... Căci voi și alții asemenea voră nu v-ați dat în lătuiri când v-am invitat să participați la un concurs numit *Lorcișor în proezie* pentru a scrie răspunsuri la aceleasi întrebări care au generat volumele autorilor adulți. Deși ați intrat în jocul proiectului nostru mai târziu ca un alt, voi, juniori, nu reușit performanța să le-o luăți înainte seniorilor, astfel că ați să obțineți un nou volum, pereche cu acesta (*Uite cine vorbește*), care pareț deja...

ARTHUR

Prefață

de Florentina Sâmihăian / 5

Voci vechi și noi

Ioana Pârvulescu – *Nu știu să mint* / 11

Ioana Bot – *Marginea memoriei* / 17

Ladislau Daradici – *Până când o să apară
graurii...* / 25

Simona Popescu – *Ce vorbesc
necuvântătoarele și cin' să fie
Atotînsotitoarea?!* / 35

Ioana Nicolaie – *Emte și Vechitură* / 45

Radu Paraschivescu – *Poligraf* / 55

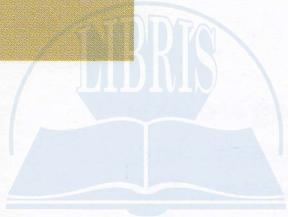

Voci jucăușe

Jan Koneffke – *Doi gemeni
nemaipomeniți* / 87

K.J. Mecklenfeld – *Cazul dispariției
Girafei Albastre* / 97

Matei Sâmihăian – *Însemnările și opiniile
despre viață ale unui Gaston* / 109

Mihaela Gînju – *Lighioana* / 115

Alex Moldovan – *Unde-am greșit?!* / 121

Călin Andrei Mihăilescu – *Unu-n somn și altu-n vis* / 127

Lavinia Braniște – *Eu și Pisicot* / 135

Voci călătoare

Adina Popescu – *Salvați umbrelul* / 145

Alis Popa – *Aventură adevărată* / 163

Ana Maria Sandu – *Bar-ce-lona – Bue-nos-Ai-res* / 171

Florin Bican – *American Beauty* / 177

Dan Stanciu – *Spune-mi „Deschide-te!”* / 183

Veronica D. Niculescu – *C și O și N și Dor* / 191

Laura Grünberg – *Nuntă ca-n povești* / 201

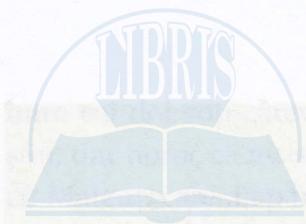
Voci regăsite

Max-Theodor Gruenwald – *30''* / 213

Ioana Pârvulescu – *Necunoscuta* / 217

K.J. Mecklenfeld – *Robotul de lemn* / 225

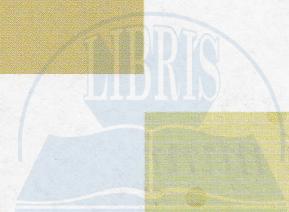
Elena Vlădăreanu – *Prietenii Imaginari Anonimi* / 233

Nu știu să mint

Mi-ar plăcea să-nvăț și eu odată scamatoria asta, cu mintitul. Oricum, aici, la Gemenii mei, cum își spun în glumă membrii familiei Geamănu, nu mi-am permis nici cea mai mică minciună, nici capricii, mi-am înăbușit sentimentele, am fost la fel de bună și de răbdătoare cu toți cinci, plus bona. Am fost răbdătoare cu doamna Geamănu, pe numele mic Margareta, care mă pune la treabă cel mai mult. Trece cu pas moale pe lângă mine și mi-e destul de greu să-i ghicesc gândurile îndărătul zâmbetului ca de actriță la Hollywood. M-am purtat bine și cu fiica ei, Gabi, care nici ea nu-mi dă pace, noret că nu prea stă mult pe-acasă: dimineață are școală, e într-o optă, iar seara merge la... habar n-am pe unde umblă, știți voi mai bine decât mine. Și e vesnic îndrăgostită, vesnic de altcineva, vreau să zic. Mersul ei seamănă cu zborul rândunicii, iute și imprevizibil. Pe Gabi o cunosc de când am venit aici, avea 9 ani pe-atunci. Și, până acum, la 14, i s-a întâmplat deja de 6 ori să fie îndrăgostită până peste cap. Știu, pentru că de câte ori se termină dragostea ei „cea mai mare” și „singura adevarată”, se uită la mine cu o privire *din aia* și izbucnește în plâns ca o proastă, cum îi și replic pe loc, cât se poate de clar. De fiecare dată când începe o nouă iubire, își schimbă pieptănătura și-mi cere părerea. Iată unul din momentele în care aş vrea să mint, dar mi-e peste puțință, fiindcă se ciumpăvește tot mai rău...

Sunt bună și cu domnul Geamănu, chiar dacă el nu mi-a zâmbit niciodată de când m-am mutat în casa lor. Se uită la mine în treacăt, cu severitate, și pasul lui apăsat este al unui om dur. Aiurea, știu eu prea bine că nu-i aşa, am văzut

între cei doi soți câteva scene pe care n-ar fi trebuit să le știu, dar noroc că nu-s ca bona, nu duc vorba. Sunt bună și cu Mateuț, care a apărut în casa asta exact în aceeași zi cu mine. E subțirel ca un fir. Țin la el, deși se strâmbă îngrozitor la mine și, mă rog, îmi scoate limba cam des spiridușul ăsta drăgălaș. Numai gălușca de Cici vine uneori lipăind la mine, se clatină ca un om beat, când în față și-n spate, când într-o parte și-n alta, apoi se lipește de mine cu palmele deschise și mă atinge cu obrajii ei mătăsoși. Are un an și trei luni și, la fel ca mine, suportă capriciile tuturor: unii o mângâie pe creștetul șaten, alții îi frământă cărnița de pe brațe și piciorușe, fiindcă-i moale ca aluatul de cozonac și foarte bună de smotocit, o ridică în brațe și-o învârt ca s-o audă râzând, și fiecare are altă pretenție de la ea. (La fel se întâmplă și cu mine, fiecare îmi cere altceva.)

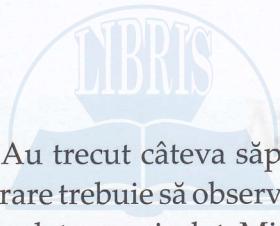
În fine, mai e Nuți, bona care stă cu Cici când nu-i altcineva acasă, dar vorbește tot timpul la mobil cu iubitul ei, cu mama ei, cu mama iubitului ei, cu prietenele ei și cu toate rubedeniile, iar după fiecare telefon se uită la mine satisfăcută, nu înțeleg deloc de ce. Și parcă mă ia complice și vrea să se asigure că n-o trădează. Nici vorbă de aşa ceva, neam de neamul meu n-a trădat vreodată un secret.

Când rămân în sfârșit singură acasă, îmi place să mă uit la lămâiul din hol, pe care domnul Geamănu îl-a dăruit recent soției lui, la împlinirea a nu știu câți ani de căsnicie. Ea s-a arătat cam nemulțumită de calitățile simbolice ale planșei. Atunci el i-a spus, în glumă, „acritura mea dulce”. Și, n-o să credeți, ea a plâns. Cred că numai eu am văzut scena dintre ei. Am văzut și am tăcut. Pe mine, una, m-a bucurat imediat să descopăr că lămâiul din ghiveci avea și o lămâie, una singură, dar galbenă ca micul soare din desenele lui Mateuț. Lămâiul e delicat și frunzele lui verde închis lucesc în tăcere. Asta îmi place.

Eram absolut sigură că și ei sunt mulțumiți de mine, că mă apreciază măcar un pic, ba chiar am avut impresia că doi dintre membrii familiei mă și iubesc: Cici și, ei da, domnul Geamănu însuși, cel care nu-mi zâmbește niciodată. Până ieri m-am simțit bine la ei: o familie obișnuită din care făceam și eu parte, cu care, de fapt, mă identificam complet. Ieri însă, fără să le pese că, din camera alăturată, i-aș fi putut auzi, au început o discuție despre *mine*. Mă bârfeau! Mă analizau în fel și chip. Calități puține, defecte multe. Îmi discutau până și originea! Principalul reproș – iar asta a spus-o subtilul domn Geamănu – ar fi că n-am memorie. De parcă el ar avea! Că nu sunt destul de înaltă, că am îmbătrânit prematur și „mai are și pistruii”. Îți vine să râzi, zău aşa. Asta, cu pistruii, a spus-o Mateuț, iar el e plin de pistruii pe amândoi obrajii. Ați observat poate că unora le place să-ți pretindă exact ce le lipsește lor.

„S-o înlocuim!” a spus doamna Geamănu, simplu. Doamne, și când mă gândesc câte am îndurat de la ea. Ore întregi am suportat-o fără să crâncnesc. Și nu mi-e deloc simpatică. Face pe stăpâna. E directoare, adică „manager”, la un cămin studențesc și din cauza asta e sigură că are mereu dreptate. Cred că ați observat și asta: pe directori nu-i contrazice nimeni, aşa că ajung să-și închipuie, încetul cu încetul, că ei au făcut lumea, nu invers. Ca să nu o supere pe directoare și să nu fie dați afară, portarul și studenții îi spun tot felul de minciuni mari și mici și mijlocii.

Cum eu nu știu să mint, aşa cum v-am spus limpede ca cristalul de la început, confruntarea dintre Margareta Geamănu și mine iese uneori tare rău. Ușa s-a trântit și n-am mai auzit ce soartă mi-au hotărât. O să mă dea afară, mai mult ca sigur... Dar unde să mă duc, la vîrsta mea, cu pistruii mei și cum să mă obișnuiesc cu altă familie? Eu aici mă simt acasă, iar pe gălușca aia mică o iubesc ca pe fata mea.

* * *

Au trecut câteva săptămâni de la cumplita discuție. Cu mirare trebuie să observ că n-au renunțat la mine. Dar s-a întâmplat ceva ciudat. Mi-au găsit o geamănă (să fie influența numelui scris pe ușa apartamentului?) și au așezat-o vizavi de mine, tot în hol. Mă enervează teribil pentru că, de câte ori vreau să mă uit la lămâiul care a făcut o singură lămâie, nu văd un ghiveci, ci, din ce în ce mai mărunte, un șir infinit de ghivece. Iar soarele meu galben, unica lui lămâie, s-a înmulțit ca pânile din parabolă. E prima minciună pe care, iată, m-au obligat să-o reflect.

Geamăna de vizavi mă enervează și din alt motiv. Grație ei văd în sfârșit cum arăt: nicicum! Nu sunt nimic. Iar acolo unde mi s-a dus luciul sunt un nimic cu pistriu.

pentru că te vede și îți poartă în se
fur de curile mari, găzdui și voiajă
dincolo de geam, copaci grădinii, infinitul
de soare și, luminând de undeva din spate
toate cărțile esfingești. Văd ruguri pomilor și
reținutul îndrăgostit. Primule timide, crocă și cico
glaciile și pistici fierbinți; spectacolul fiecarei
asemănătoare decât altă. E primăvara, după ce
afără stru. Sunt în biblioteca Ioanei și mă chinuțesc
Dar nu mai știu în ce an suntem. La început, căci am
minat bateria în cernă prima dată, Ioana îmi spunea în
lendarul (ziua, luna, anul, ora exactă și meritul) ce
ne aflăm de câte ori mă descriedea, după ceea ce aveam
înlocuită bateria internă (o frumusețe de litiu), cu o altă,
nouă, adusă cu greu de pește marinar. În urmă
înaintă cu o șurubelnită cu capul de stelă în
care vorbea și el cu mine, ca Ioana. Astăzi îmi spunea
și măsura timpului real. Patrocle, îmi zicea
Patrocle și de mine e legată o imprimantă, pe